Ч. 149 Субота 6 липня (19 липня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З краевих соймів. — Гостина італіяньского короля в Росиї. — З анґлійского парляменту.)

Засіданя соймів в кількох провінциях вже кінчать ся. Сойми Країни, Морави, Істриї і Триесту вже закриті. Инші сойми кінчать в скорі свої наради. Сойм долїшно-австрийский буде закритий дня 25 с. м. Найдовше буде радити сойм ческий. Наради над буджетом, котрий вже уложено, відбудуть ся пізнійше, бо насамперед прийде на дневний порядок справа податку від пива і справа особистодоходового податку. Позаяк наради над тими предложенями мусять займати богато часу, то засіданя будуть відбувати ся два рази денно.

В соймі шлеским ухвалено закон о полекшах податкових для робітничих мешкань.

В буковиньскім соймі удало ся краевому маршалкови наклонити руских послів до занехання сецесиї. В нинішнім засіданю возьмуть они вже участь.

Форальберґский сойм приймив закон о реформі ординациї виборчої, почім закрито его.

В тирольскім соймі на вчерашнім засіданю по полагодженю кількох менше важних справ, закрив маршалок сесию трикратним окликом в честь Цісаря.

Передвчера цар і італіяньский король прибули передполуднем до Петергофу на яхті „Александрия“. Коли з яхту вивішено росийску хоругов, вистрілено по 31 повитальних стрілів з помостів італіяньского панцирника „Карльо Альберто“, чотирох росийских панцирників і 20 торпедівців, котрі стояли в пристани. Коли царский яхт приплив близше до пристани, тоді появила ся з італіяньского корабля хоругов італіяньского королівства, і з кораблів загреміло по 21 гарматних стрілів. Капеля італіяньского корабля заграла росийский гимн, а росийскі музики грали італіяньский народний марш. Залоги кораблів підносили оклики: гура! Віктор Імануїл ступов перше на поміст корабля „Карльо Альберто“, витаний комендантом корабля, адміралом Мірадельо. Тимчасом приближила ся парова лодь, на котрій находив ся цар Николай в товаристві великих князів і дружини. Король повитав царя при вході на поміст, а з корабля дано 31 привітних стрілів. Цар перейшов перед фронтом корабельної залоги і привитав ся сердечно з італіяньскими військовими аташе та з винахідником Марконїм. Монархи звиджували подрібно корабель, потім на їх очах доконано проби телеґрафованя без дроту з апарату, уставленого на однім кінци корабля, до апарату на другім кінци помосту. Слова депеші звучали: Vive le roi d'Italie, vive l'empereur de Russie! Цар висказав признане Марконьому. Опісля монархи перейшли до адміральского сальону. Тут подано шампана. Цар Николай тоастував на честь адмірала і італіяньскої маринарки. По одногодиннім побуті монархи опустили поміст „Карльо Альберто“ і на росийскій лоди відплили, серед гарматних вистрілів, до царского корабля „Полярна зьвізда“, котрий з черги король італіяньский оглядав подрібно. Відтак серед гарматних стрілів з усїх кораблів в пристани і з фортів монархи всїли на корабель „Александрия“ і вернули до Петергофу.

В анґлійскій палатї послів, в часї дискусиї над військовим буджетом, запротестував посол Ґрей против способу, в який міністерство війни обійшло ся з ґенералом Буллером. Міністерство — як казав бесідник — умисно оголосило лиш некористні для Буллера документи, і тому не має той ґенерал можности очистити ся від роблених єму закидів. — Міністер війни висказав жаль, що справу Буллера порушено в палаті. Правительство не може оголошувати дальших документів. Міністер

14)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З росийского — Максима Ґоркого.)

(Дальше.)

В церкві заболїла Фому голова, і єму стало здавати ся, що все в округ него і під ним колише ся. В душнім воздусї, насиченім порохом, віддихом людий і димом кадил, легко дрожали огники сьвічок. Лагідне лице Христа дивило ся на него з великої икони, а огники сьвічок, що взбивались в матовім золотї вінця над чолом Спасителя, нагадували каплї крови.

Пробудивша ся душа Фоми жадобно пила торжественно-мрачну поезую лїтурґії, і коли роздав ся торгаючий призив: „Прийдіте послїдне цїловане дадим“, — із груди Фоми вирвав ся такий голосний ридаючий плач, що товпа в церкві порушилась від того крику болю.

Крикнувши, він захитав ся на ногах. Хрестний отець сейчас схопив єго попід руку і став попихати до домовини, сьпіваючи досить голосно і з певним запалом:

— Цїлу-у-йте бившаго вмалї с на-ами.... цїлуй, Фома, цїлуй!.... предасть ся бо гро-обу, ка-аменем покривается.... во тьму веселя-ается, с мертвими погребается....

Фома діткнув устами чоло вітця і зі страхом відсунув ся від домовини....

— Уважай! З ніг буббись мене звалив,— півголосом завважав Маякин, а тоті прості, спокійні слова піддержали Фому кріпше, як рука хрестного вітця.

— Зряща мя безгласна і бездиханна предлежаща восплачте обо мні, братия і друзи.... — просив Ґнат устами церкви. Але син єго вже не плакав: чорне, напухле лице вітця викликало в нїм страх, і той страх потрохи отверезив єго душу, упоєну жалібною музикою плачу церкви за грішним сином еї. Єго обступили знакомі, стараючи ся пересьвідчуючо і як приятелї потішити єго; він чув їх і понимав, що всї они жалують єго та всїм став дорогий. А хрестний отець шептав єму в ухо:

— Диви, як они тобі підлещують ся.... коти занюхали сало...

Тоті слова були немилї для Фоми, але були користні для него тим, що спонукали єго в той або инший спосіб взглядом них заховати ся.

На кладовищи, при співі вічної памяти, він знов гірко і голосно заридав. Хрестний отець сейчас схопив єго попід руку і повів від могили, з гнївом говорячи єму:

— Який ти, брате малодушний! А чи менї єго не жаль? Я також знав правдиву вартість єго, а ти лише сином єго був. А ось я не плачу... Більше ніж трийцять лїт прожили ми душа в душу з ним.... скілько то разом говорено, скілько думано.... скілько горя разом випито.... Молодий ти.... і тобі горювати? Цїле житє лежить перед тобою і будеш ти у всяку дружбу богатий. А я старий.... і ось одинокого друга похоронив та став тепер як жебрак.... не знайду вже товариша для душі!...

Голос старого дивно задрожав і заскрипів. Єго лице викривилось, уста витягнулись і дрожали, морщини з'їжились, а з маленьких єго очий текли сльози дрібні і обильні. Він був так трогаючо розжалоблений і неподібний сам до себе, що Фома станув, притиснув єго до себе з ніжностию сильного, і трівожно крикнув:

— Не плачте, тату.... голубчику.... не плачте.

— Та то так! — слабим голосом промовив Маякин, і тяжко зітхнувши, знов нараз перемінив ся в твердого і розумного мужчину.

— Ти не повинен плакати.... — таємничо заговорив він, сїдаючи в карету коло похрестника. — Ти тепер полководець на війні, і повинен своїми жовнірами командувати хоробро. А жовнірами твоїми.... рублї, і у тебе їх велика армія.... Ти маєш лише воювати!

Фома, здивований єго скорою переміною, слухав слів єго, і чомусь они нагадали єму удар тих грудок землї, котрими люди кидали в могилу Ґната на домовину єго.

— З ким менї воювати?.... — сказав Фома, зітхаючи.

— Я вже тебе научу! Чи говорив тобі отець, що я старець розумний і що треба слухати мене?....

— Говорив....

— Отже слухай мене!... Як розум мій додати до твоєї молодої сили, то красну побіду можна одержати.... Отець твій був визначний чоловік.... але не умів дивити ся наперед і не хотів мене слухати.... А в житю мав він успіх не розумом, а серцем більше... ох, що то з тебе ще вийде!... Ти заїдь до мене, а то самому

наводить справу з геліоґрафом. Іменно по битві під Колензо радив Буллер ґанералови Гвайтови піддати ся в Ледісміт, що було би для Анґлії найбільшим нещастєм. Також битву під Коленсо вів Булер зле. Під Спіонскопом робив похибки одну за другою. Оголошенє нових документів цілком не оправдає Буллера.

Новинки.

Львів дня 18-го липня 1902.

— Новіцият оо. Василиян що містив ся до тепер в Добромили, оказав ся недогідним за-для вогкости і перенесено его до Крехова, в жовківскім повіті, де і розширено монастирскі забудованя.

— Нову церков начнуть мурувати в Болотни, нараївского деканату, львівскої архиєпархії заходами місцевого пароха о. Іоана Джулиньского, его сотрудника, о. Володимира Марчака і прихожан. Плян церкви в стилю византийско-романьскім, виготовив львівский архитект п. Михайло Голейко.

— Сільскі павуки. 9 с. м. скінчила ся в коломийскім окружнім суді карна розправа перед лавою присяжних судиів против ославленої шайки жабівских обманців, котра від двох років оперувала між темними Гуцулами і богатими жидами; та через підроблюванє векслів і грамот, вербованє ложних сьвідків, видумуванє процесів і т. д. привела многих людий до значних страт. Гершта сеї шайки, покутного писаря, Герша Лейбу Шіца, засуджено на 7 літ, а его спільників: Мендля Ґлязера на $4^1/_2$ року, Якова Іванера на 2 роки а Яна Мануґевича на 2 місяці тяжкої вязниці. Співобжалованих, Йосля Давида і канцеліста судового, Володимира Сохацкого, увільнено для браку доказів. Розправа, що тревала 19 днів і при котрій переслухано 86 сьвідків, дала сумний образ покутских відносин.

— Тов. „Шкільна Поміч“ в Коломиї пошукує від 1 вересня с. р. головного настоятеля до свого Інститута. Обовязки настоятеля суть: а) моральне домове веденє і надзір над конвікторами, за що відповідає перед Виділом тов. і від Виділу одержує інструкциї; б) весь час, коли конвіктори дома, перебувати з ними. За свій труд дістає настоятель мешкане, харч і пранє в Інституті і 20 К місячно; надто вільно єму уділяти лекций конвікторам за осібною винагородою. Угода обовязує цілий рік шкільний, вільно однакож з кінцем першого півроку уступити за попереднім двомісячним виповідженєм. Подавати ся можуть абітурієнти ґімназияльні і академики до першої половини шкільних ферий (15 серпня) с. р. на руки голови. — Від Виділу тов. „Шкільна Поміч“ в Коломиї дня 4 липня 1902. — С. Недїльский голова. — Іван Білик писар.

— З Брідщини пишуть нам: Дня 2 с. м. около 4 год. по полудни вдарив грім в Стерківцях належачих до Николаєва в будинок шкільний, в котрім в одній половині мешкає тамошний коваль Андрух Паламарчук, і запалив его. Будинок той критий соломою вартости 1000 К. а обезпечений в товаристві асекурацийнім „Днїстер“ на 440 К як також і всї движимости Андруха Паламарчука вартости 400 К згоріли. — Байдужність родичів і брак дозору над дїтьми бувають дуже часто причиною нещастя дїтий. Так і стало ся дня 5 с. м. в Повівцях нашого повіта. Дитина Ілька і Насті Деревянків бавила ся коло ставу, віддаленого від хати на яких 600 кроків і утопила ся там. Родичі під ту пору були дома, але видко не дуже журили ся тим, де їх дитина і що она робить. Против недбалих родичів веде ся тепер судово-карне доходженє в повітовім суді в Залізцях.

— Нїхто не знає, коли его смерть чекає. У Воли радивілскій пов. мисленицкого взяв господар Іван Масляшка дня 2 с. м. о 9 год. рано рушницю свого сина Севастіяна, а не знаючи що она набита застрілив у власній хаті через неосторожність свою жінку Катерину, котра до двох годин померла. — Дня 27 червня с. р рубано в лісї, маєтности Шмідта в Опірци пов. стрийского, сосни, причім був також занятий робітник Яцко Сушко. Коли надаюча сосна падала, другі робітники остерігали его і взивали, щоби уступив ся на бік. То однакож не помогло і спадаюча сосна убила Сушка на місци.

— Нещасливі пригоди. Коло Пишниці пов. ниського переїздили дня 29 червня Михайло Шот, Шая Шехтер і Йосиф Бранд з Розвадова через одну розтоку Сяну і вїхали на плесо. Тут поперевертали ся їх фіри і прикрили їх своїм тягаром, в наслїдок чого они всї три утопили ся. — Стражник пропінацийний Мартин Старак з Городка будучи нетверезим вертав в ночи до дому на Пасїках, присілку міста Городка. Від того часу нїхто вже Старака не видів і длятого припускали, що він вертаючи домів коло ріки утопив ся. Показало ся, що то була правда, бо дня 7 с. м. при шуканю в ріцї знайдено тїло Старака. — Дня 25 червня по полудни утопив ся пів третя-лїтний Федько Думич, одно із троїх лишених без опіки дїтий господаря Івана і Ксеньки Думичів в Загірю Кукольницкім пов. рогатиньского. Родичі пішли були на роботу, а дїти лишили без всякої опіки; мале бідацтво пішло до недалекої млинівки і там утопило ся. — В Жидатичах пов. львівского утопила ся дня 5 с. м. 3-лїтна донька Панька Михайлюка.

— Як подорожуючі королї телеґрафують? Коли королї їдуть зелїзницею у вагонї, а хотять до когось телеграфувати, то викидають крізь вікно на дворець свої телеграми, як ось показав то італїяньский король Віктор Емануель. Коли їдучи до Росиї в гостину до царя переїздив через Гнїзно викинув із свого сальонового воза дві депеші на перон, одну до цїсаря Вільгельма а другу до італїяньскої королевої. Обі депеші зловив зараз урядник телеґрафічний і вислав куди було потреба.

— Чотирнайцяте справозданє з дїяльности Інституту Руского товариства педаґоґічного під покровом сьв. О. Николая ул. Театиньска ч. 19 у Львові. В склад комітету, що з порученя виділу руского товариства педаґоґічного управляв Інститутом, входили: проф. Василь Білецкий, проф. Ілия Кокорудз, проф. о. Д. Дорожиньский, адвокат др. Ст. Федак, лікар др. Антін Хомин і Кость Паньковский яко члени. Сей послїдний був заразом настоятелем Інституту.

Попри релїґійно-моральне вихованє мав комітет на оцї товариске пожитє учеників. Помочию при науцї занимались інструктори поодиноких кляс. Се академики і лїпші ученики, що в Інституті остають безплатно. Образованє шкільне розширювано домовою лектурою під надзором настоятеля. В огородї де в лїтї перебувають ученики в часї свобідним від науки, суть бари і рек до ґімнастики; майже що недїлї і сьвята відбувано дальші проходи в львівскі околиці. Комітет мав на оцї, щоби ученикам подавано все страви як найздоровійші і в тім згляді ішов за радою дра Хомина, що безкористно питомцям уділяв лїкарских рад. Принятих було з I. кляси ґімн. 8, з II. кляси 6, з III. кляси 6, з IV. кляси 5, з V. кляси 4, з VI. кляси 7, з VII. кляси 5, з VIII. кляси 6, з народних шкіл 3, з доходячих на харч 2, а академиків 2. З того було сьвященичих дїтий 26, учительских 8, селяньских 8, урядничих 8, а сиріт 4. Результат загальної кляси-

---

смутно буде дома....

— Тїтка єсть там....

— Тїтка.... она хора.... також не довге її житє на земли ...

— Не говоріть о тім — тихо просив Фома.

— А я буду говорити. Смерти не маєш чого бояти ся. Ти не стара баба на печи. Ти жий собі без боязни і роби то до чогось призначений. А чоловік призначений на то, аби устроїв собі житє на земли. Чоловік — то капітал. — Він, як рубель, складає ся з марних мідяних гроший і копійок. Сказано, із пороху земного він сотворений.... А в міру того, як він в житю, втягає в себе сало і масло, піт і сльози.... творить ся в нім маленька душа і маленький розум.... І з того зачинає він рости і в гору і в низ.... і, як придивиш ся, то вартість его єсть або один гріш, або пятнайцять копійок, або сто рублїв, або буває він і висше всякої цїни.... скоро пущений він в обіг, то і повинен для житя проценти приносити. Житє знає всїм нам цїну і перед часом оно ходу нашого не застановить.... Нїхто, брате, собі на шкоду не дїлає, коли він мудрий.... а в житю много розуму накопичено.... Ти чуєш мене?...

— Чую....

— А що ти розумієш з того?

— Всьо....

— Не брешеш ти? — з сумнївом спитав Маякин.

— Але одно тільки.... чому треба умирати? — тихо спитав Фома.

Хрестний отець з співчутєм глянув єму в лице, цмокнув устами і сказав:

— Мудрий чоловік нїколи того не запитає ся. Розумний чоловік сам видить, що як єсть ріка, то она мусить кудись плисти.... а як би она стояла, то було би болото.

— Безпідставно кпите собі з мене.... — понуро сказав Фома. — Море також прецінь нїгде не пливе.. .

— Оно всї ріки принимає до себе ... і бувають на нім сильні бурі.... Так само і море житя кормить ся филями людий, а смерть відновлює води его, щоби не засмерділи ся.... Як би люди не умирали, а їх все чим раз більше прибуває....

— То що з того? Отець прецінь умер....

— І ти умреш....

— Так що мене то обходить, що людий більше прибуває? — з жалем усьміхнув ся Фома.

— Ех-хе-хе! — зітхнув Маякин. — І нїкого то не обходить.... Ось і штани твої певно так само думають: що нас то обходить, що на сьвіті єсть тілько всякої материї? Але ти їх не слухаєш і носиш їх доки не зносиш, а відтак кинеш....

Фома з докором глянув на хрестного вітця, а видячи, що старий усьміхає ся, здивував ся і з поважанєм спитав:

— Не вже ви, тату, не боїте ся смерти?

— Я, дитинко, найбільш усего глупоти бою ся — з їдкою смиренностию відповів Маякин. — Я тої гадки: дасть тобі дурак меду, плюнь; а дасть мудрий отруї, пий! А я тобі скажу: слаба, брате, душа у окуня, коли у него луски дубом не стоять....

Глумливі слова старого обидили і озлобили Фому. Він відвернув ся в сторону і сказав:

— Ви не можете говорити без вивертів....

— Не можу! — скрикнув Маякин а очи его трівожно заіграли. — Кождий говорить тим самим язиком, який має. Видаюсь я суворим? Чи не так?

Фома мовчав.

— Ех ти... Ти ось що знай: хто учить, той любить.... Твердо то знай.... А о смерти не думай.... то, брате, божевільність, живому чоловікови думати о смерти. „Екклезияст“ [1]) лучше всїх о нїй подумав, подумав і сказав, що навіть псови живому лучше, як мертвому львови....

Приїхали домів. Вся улиця перед домом була заставлена еквіпажами, а з отворених вікон несла ся у воздух голосна бесїда. Як лише Фома явив ся в сали, его схопили під руки і понесли до стола з перекускою, намавляючи, аби що випив і перекусив. В сали було шумно як на базарі, було тїсно й душно — Фома мовчки випив одну чарку горівки, відтак другу і трету.... В округ него жували, цмокали губами, булькала горівка, наливана з фляшок, звенїли шкляники.... Говорили о вудженій рибі і октаві соліста в архиєрейскім хорі і знов о рибі, і о тім, що городский голова також хотів сказати бесїду, але по архиєрею не мав відваги, боячись, щоби гірше від него не говорив.

Хтось з зворушенєм оповідав:

— Покійник так дїлав: відріже кусник лосося, поперчить его густенько, другим кусником прикриє і в слїд за чаркою понесе у рот.

— Їдім за его примірoм.... — загудів глибокий бас.

Фома нахмурившись, з обидою в серци, споглядав на товсті губи і челюсти, що жовали смачні страви і єму хотїло ся закричати і вигнати геть всїх тих людий, статочність котрих ще недавно взбуджувала в нїм поважанє до них.

[1]) Мудрець Саломон.

фікациї слідуючий: клясу з відзначенем діста-ло 4 учеників, клясу другу 1, поправку 2, ин-ші клясу першу. До іспиту зрілости сідало пятьох елевів і всі здали его з добрим успіхом.

А) Приходи:

	К с.
Запомога з запису бл. п. Кард. Сембратовича	500·—
Оплата учеників	16.907·72
Зворот за меблі, пранє і вписи	788·—
Даток Високопреосьв. Андрія	100·—
Иншi приходи	1.195·16
Разом	19.490·88

В) Розходи:

Харч	13.591·60
Хата	2.160·—
Опал і сьвітло	1.354·80
Персонал	1.425·—
Иншi видатки	1.078·04
Разом	19.609·44

Отже недобір 118 56 кор.

В) Маєток інституту:

Вартість інвентаря і бібліотеки	600·—
Стан фонду зелізного	3.169·—
Стан фонду резервового	800·—
Разом	4.569·—

У Львові, дня 15 н. ст. липня 1902.

Кость Паньковский.

— **Огні.** В ночи з дня 29 на 30 червня займило ся в стодолі господаря Войтіха Касприка в Козлові, повіта бережаньского, внаслідок чого згоріло 4 хати і 11 будинків господарских, загальної вартости 3325 К., відтак одіне, збіже і паша, вартости 502 К. Ціла шкода була обезпечена. Причиною огню було мабуть підпалене. Слідство в сій справі веде ся. — Дня 27 червня, о 10 год. перед полуднем, займило ся, з невисліджеөї доси причини, в реальности Кароля і Франца Жабских в Бернадівці, повіта теребовельского, а огонь перекинув ся ще й на будинки Маріяна Жабского, і знищив всі, разом зі знарядами господарскими. Шкода виносить 3588 К. Крім Маріяна Жабского, не був ніхто обезпечений. — В Підліских малих, повіта львівского, горіло в послідних часах два рази, а то д. 14 червня і 1 липня с. р. Погоріло трох господарів, а шкода необезпечена виносить 4160 К. Причиною огню в обох случаях була неосторожність. — В ночи з дня 4 на 5 с. м. около 1 год. в ночи, вибух великий огонь в Псарах, повіта рогатиньского. Огонь ширив ся тим скорше, що на дворі був під ту пору сильний вітер. Згоріло 10 господарств з цілим урядженем а по части і з інвентарем живим і мертвим. Згоріло 6 коров, 8 штук безрог, 170 курий і 12 гусий. Загальна шкода, лиш в части обезпечена, виносить около 14.000 К. — Причиною огню була мабуть неосторожність паробка одного з господарів, у котрого насамперед займило ся; здає ся, що той паробок ночуючи в шопі, курив папіроси і недокурок кинув мабуть десь в солому. — Дня 2 липня с. р. около пів до 5 год. по полудни вдарив грім в двірску шопу в Мишковичах і крім тої шопи знищив ще молотільню і инші знаряди та движимости. Шкода лиш в части обезпечена виносить 3400 К. — В Новім Селі повіта чесанівского згоріло дня 4 с. м. около 4 години по полудни пять загород селяньских з 18 будинками загальної вартости 4800 К., обезпечені лиш на суму 1550 К. Огонь підложив 11-літний хлопець, сільский. — У Волосянці повіта стрийского вдарив грім в хату селянина Андрія Гаврилова, в наслідок чого згоріла хата, а властитель єї потерпів шкоду на 800 К. Хата була обезпечена в товаристві „Днїстер" на 680 К.

— **Іспит зрілости** в учит. муж. семинариї у Львові здали: Ів. Басса, Пав. Побер, Як. Бучиньский, Ксав. Бульковский (екс.), Мих. Чопик (екс.), Ів. Денес, Фр. Дубравский (екс.), Мих. Геник Березовский (екс.), Мих. Гловяк, Конр. Гас, Альф. Гайх (екс.), Теодозий Гірний, Едв. Гучек, Олекс. Іванчук (з відзн.), Ник. Климко, Ник. Кравчук, Евг. Кульчицкий, Мар. Лявфер (екс.), Конст. Лех, Юліян Лежогубский (екс.), Фел. Левицкий, Йос. Любчиньский (з відзн.), Каз. Мах (екс.), Зенон Монцібович, Мих. Моравецкий. Йос. Остафін, Ів. Папірковский. Теод. Пелиньо, Ів. Піс (екс.), Ґед. Померанц, Йос. Праск, Ант. Пудер, Стеф. Ружицкий, Фр. Соболь (з відзн.), Владислав Соколовский, Юл. Шойкович, Ник. Татух, Ед. Терлецкий (з відзн.), Фел. Тіль (з відзн.), Стеф. Томанек, Алекс. Турко (з відзн.), Альойз. Ванчура (екс.), Петро Здек і Андрій Зелений. 10 кандидатів одержало поправку, а 9 репробовано на 1 рік.

— **Движиму азбуку**, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краевій витворчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій цїнї 8 К за комплет.

— **Двох челядників ткацких** пошукує Іоан Дуканюк, ткач в Карлові пов. снятиньского. Челядники мусять виказати ся добрими сьвідоцтвами, а одержать харч пранє і половину зарібку.

Телеґрами.

Відень 18 липня. Перед виїздом дра Кербера до Ішлю відбуде ся засіданє цілої ради міністерияльної, в котрім возьмуть участь також перебуваючі на відпустці міністри.

Кавс 18 липня. Король Едвард провів вчерашну ніч досить добре. Гарна погода причиняє ся значно до поправи здоровля. Дня 8 серпня король виїде з Кавс на торжество коронациї в Льондонї, а відтак знов до своеї літної резиденциї.

Брукселя 18 липня. Бельґійска королева Генрика, мати архикн. Стефанії, безнадійно занедужала. Катастрофи дожидають кождої хвилї.

Петергоф 18 липня. Італіяньский король відїхав вчера о 3 їй по полудни. На двірци прощав его цар Николай, міністри і инші достойники. Король роздав численні відзнаки і ордери.

Петербург 18 липня. Урядова часопись доносить, що в Манджуриї лютить ся сильна холера. Найбільше ширить ся пошесть в містах Ціцикар, Харбині і Кав.

— А ти будь приязнїйший.... і більше говіркий.... — півголосом сказав Маякин, з'явившись коло него.

— Чого они жруть тут? В реставрацию прийшли, чи що? — голосно і зі злобою сказав Фома.

— Пст.... — налякано замітив Маякин і скоро обернув ся з дружною усьмішкою на лици.

Але було за пізно: его усьмішка нічого не помогла. Слова Фоми були почуті, — шум і бесїда в сали стали уменшати ся, затихати, де котрі з гостий якось неспокійно стали бігати то тут, то там, инші обиджено нахмурившись, положили вилки і ножі і встали від стола з закускою, а всі з'укоса дивились на Фому.

Він стрічав ті погляди, не спускаючи очий, злий і мовчаливий.

— Прошу за стіл! — кричав Маякин, мелькаючи в товпі людий, як іскра в попелі. — Прошу, сідайте! Сейчас блини[2]) дають:

Фома здвигнув плечима і пішов до двери, голосно сказавши:

— Я обідати не буду....

Він чув неприязні слова поза собою і примилюючий ся голос хрестного вітця, котрий до когось говорив:

— То з горя так.... адже Гнат ему вітцем і матерію був....

Фома пішов до саду на то місце, де умер отець, і там сів. Чувство самотности і жалю давило ему груль. Він розіпняв ковнїр сорочки, щоб лекше було дихати, спер ся ліктем на столі і стиснувши голову руками, неподвижно завмер. Дрібний дощик покроплював, а листе яблуні мелянхолійно шуміло під ударами дощу. Довго сидів він сам один, не рухаючись і глядячи, як на стіл падають з яблуні дрібні каплі. Від випитої горівки в голові ему шуміло, а серце ссала обида на людий. Якісь неозначені, неясні чувства і мисли родились в нім і щезали: перед ним мелькав голий череп хрестного вітця в вінци срібних волосків і з темним лицем, подібним до лиця старинних ікон. То лице з беззубим ротом і злобною усьмішкою, що взбуджувало у Фоми неприязнь і обаву, ще більше скріплювало в нім чувство самотности. Відтак виринули перед ним лагідні очи Мединьскої, єї маленька, стрійна стать, а коло неї нараз являлась велична, висока і румяна Любов Маякина з сьміючими ся очима і золотисто-русявою косою. — „На людий не надій ся.... много від них не сподівай ся...." — звучали в его памяти слова вітця. Він жалібно зітхнув і оглянув ся довкола себе.... Листе на деревах дрожало під дощем і воздух був повний тужних звуків. Сїре небо неначе плакало, а на деревах дрожали холодні слези. А в души Фоми було пусто і темно; жалібне чувство сирітства наповняло єї.... Але з того чувства зродило ся вже питанє:

— Як буду жити? Тепер я сам один.

Дощ змочив его одїж і коли почув дрож холоду, встав і пішов до хати....

— — — — — — — — — — — —

(Дальше буде)

[2]) Пампухи з пшеничної муки.

Надіслане.

Виданя без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 4(сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка історія педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене виданє 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олімпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Гулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с.

Книжки, назначені **звіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір; в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).